

Emir Ve Yasak

– REİS-1 · 05 Eylül 2012

EMİR VE YASAK

Annem ve babam gözlerinden muayene olmak için bize geliyorlardı. Yollar boş olur da çabuk gelirlerse yaşlı halleriyle terminalde bekleyip perişan olmasınlar diye erkenden düştüm yollara. Onları uzun zamandır görmediğim için gözlerimde tütüyorlardı. Bu vesileyle bu hasreti dindirmiş olacaktım. Terminalde iğne atsan yere düşmezdi. Otobüsler dolup boşalıyordu durmadan. Yolcusunu bekleyenler, yolcusunu uğurlayanlar, emanet gönderenler, bekleşenler... Çocukların ağlamaları, işportacıların bağırtıları, otobüs firmalarının ayakçılarının kulakları tırmalayan sesleri, otobüslerin horultuları, dilencilerin duygu sömürüsü yakarışları... Bin bir uğultu ve gürültü, başını almış gidiyordu kalabalıklar arasında. Otobüsün gelmesi geciktiği için meraklanmaya başladım, acaba başlarına bir hal mi geldi diye. Karış karış dolaştım terminali. Sıcak, beynime geçmişti; ayaklarım da pişmişti sıcaktan. Ayakçıların "... mı gidiyorsun?" sorularından bıktım usandım. İnsanın yakasına yapışıyorlardı adeta. Bir de insanın kolundan çekiştirmeleri yok mu?.. İnsanı çileden çıkartıyordu bu davranışları. Dur durak nedir bilmiyorlardı bu çığırkanlar. Otobüs göründü nihayet. Perona yaklaştı usulca. Gözlerim, annemle babamı aradı hemen. Muhtemelen iniş kuyruğuna takılmışlardı. Arka kapının basamaklarında onları gördüm sonunda. Buram buram hasretimi dindirmek için dakikalarca kucakladım, kucakladım onları. Onların sıcaklıklarını hissettim iliklerime kadar. Kaç yaşıma girersem gireyim, ne de olsa ben hâlâ çocuktum onların nazarlarında. Çünkü onlar da bir daha, bir daha sarıldılar bana. Eşyalarını bir başka özenle yerleştirdim arabamın bagajına. Büyük bir keyif ve memnuniyet hissiyle bindirdim onları. Hareket ederken onlara "Tekrar hoş geldiniz!" diyerek sağlık durumlarını sordum ilk önce.

Babam: - Şu anda bize göre iyi. Bir problem yok. Artık doktor ne der, orasını bilemiyoruz işte, dedi annem adına da konuşarak. Doğduğum, büyüdüğüm ve askerliğimden sonra bir süre çalıştığım fakat beni bir kere daha eşim ve çocuklarımla gurbete uğurlayan bu yere üç yıldır çeşitli sebeplerle gidememiştım. İşte bunun için: - Ne var, ne yok bizim oralarda, diye sordum onlara. Annem: - Aynen bildiğin gibi oğlum! Değişen hiçbir şey yok. Bazen seni de o kadar sıkıntıya sokuyoruz ki... Size yük falan da oluyoruz. Hakkınızı helâl edin. - Ne sıkıntısı, ne yükü anne! Sen bize o kadar baktın, ettin. Biz, yük mü olduk sizlere? - Yok oğlum! Ne yükü? Bizim görevimiz. - Bizim de görevimiz o zaman. Bir daha duymayacağım böyle lafları. - Allah sizden razı olsun, deyip başımı sıvazladı annem. Babama tanıdığım bazı kişilerin ne halde olduklarını sordum. Yaşlı olanlardan bazıları, Hakk'ın rahmetine kavuşmuşlar. Kimileri hasta, kimilerinin de bir ayağı çukurda idi. Birkaçıyla ilgili hatıraları tazeledik birlikte. Rahmetli Mahir Abi, genişçe yer tuttu çocukluğuma ait silinmemiş ve hâlâ capcanlı hatıralarımın arasında. - Çocukluğumda bakkalında çalışırken çok sıkı pazarlıkçı müşterilere malın fiyatını biraz fazla söyledim. Ondan sonra da indirim yapardım. Bana hakkım olan parayı, akşamüstü mutlaka verirdi. Fakat Cemile Abla onun verdiği ya az bulduğundan ya da bahşiş olarak bir miktar daha verirdi bana. Alın teriyle kazandığım paranın kıymeti bir başkaydı. Bir şeyler alarak dönerdim eve, diye bağladım bu hatıranın sonunu. Eve geldiğimizde bizi, eşim karşıladı kapıda. Eşimle buyur ettik onları içeriye.

Annem:

- Kız sen zayıflamışsın gibi geldi bana. Bizim oğlan bakmıyor mu yoksa sana, diye sordu eşime. Eşim, aleyhimde konuşmadı ama annemin kendisiyle yine ilgilenmesinden büyük bir memnuniyet duymuştum. Fakat annem, faturayı bana kesti yine de. Küçük oğlum, ortalıkta görünmüyordu yine. "Dedenle babaannen geldi." diye seslendim ona. Meğer balkonda küçük havuzunda hem eğleniyor, hem de serinliyormuş. Salona koşarak girdi beni duyunca. Üstünün başının ıslak oluşuna hiç aldirmeden atladı onların kucaklarına. Bir problem vardı ortada. Çünkü eşim, ona yine kızacaktı "Buraları niçin ıslattın?" diye. Oğlum, annemle babam geleceği için kaç gündür çok heyecanlıydı. İki de bir "Baba! Ne zaman gelecek babaannemle dedem?" diye soruyordu bana. Ben onların geleceği zamanı, oğluma kavratmakta bir hayli zorlandım. Bagajdaki yükleri içeriye taşıdım birer birer. Annem her zamanki gibi memlekette ne var, ne yok hepsini yüklenip gelmişti anlaşılın. Ona bu yönüyle ilgili önceleri de takılırdım. "Anne! Savaş çıksa, kıtlık olsa senin ocağında yokluk nedir bilinmez, inan ki." derdim. -Sen, denize gitsene be oğlum! Bunda yüzmeyi öğrenemezsin ki böyle. Baban yoksa götürmüyor mu sizi, diye sordu ona. -Yok babaanne! Babam, hiç götürmüyor bizi denize, diye hemen şikâyet etti oğlum beni. Şaşırıp kaldım bu şikâyet tablosu karşısında, gözlerim fal taşı gibiydi. Çocukluğumuzda bizim çoğu isteğimizi reddeden annem, torununun istekleri karşısında aynı durumu hiç sergilemiyordu. Gerçi kendi çocuğundan esirgediği sevgi ve şefkati torununa verebilmek için çırpınanları çok görmüştüm. Annemin zoruma giden bu tutumu karşısında hakkımı arama ve bu tezat tablonun izahını sorgulama derdiyle yanıp tutuştum. - Hayırdır anne! Sen bizi çocukken ırmağa bile göndermezdin, boğulursunuz diye. Senin yüzünden yüzmeyi geç öğrendim ben. Onu da ancak kendi başımın çaresine bakacak kadar biliyorum. Kardeşim Ahmet, yosunlardan bile korkardı denize girdiğimizde. - O zamanın şartları bunu gerektiriyordu oğlum! Babanız gurbette çalıştığı için yoktu yanımızda. Üstünüze tir tir titreme konusunda bir zorunluluk hissediyorduk. Böyle davranmadığımız takdirde eleştiriliyorduk, küçümseniyorduk, iğneleniyorduk... Anneme söyleyecek hiçbir laf bulamadım. Çünkü dönemleri karşılaştırmak mümkündü ama bunları eşitlemek, birbirlerinin gözü ve kıstaslarıyla değerlendirmek asla mümkün değildi. Fakat ortak bir nokta bulmuştum: Çocuklara daha bebekliklerinden itibaren davranışları ve konuşmayı öğretirken emir ve yasakları her dönemde hiç durmadan sıralamak.

HÜSEYİN ÜSTÜNŞOY